

Olvassa el a teljes könyvet az alábbi témában: [10.1787/pens_outlook-2018-en](https://doi.org/10.1787/pens_outlook-2018-en)

OECD nyugdíjkiállítások 2018

Összefoglalás magyarul

A tőkefedezeti és a felosztó-kirovó nyugdíjrendszerek kombinálása, az automata mechanizmusok, valamint a nyugdíjasok számára biztosított erős védőháló javítja a nyugdíjhelyzetet

A nyugdíjrendszereket kidolgozó politikai döntéshozóknak a célkitűzéseket (szegénység enyhítése, újraelosztás, fenntarthatóság és fogyasztáskiegyenlítés) és a kockázatokat (demográfiai, társadalmi, munkaügyi, makrogazdasági és pénzügyi) egyaránt mérlegelniük kell.

Fontos a nyugdíjasok számára biztosított erős védőháló, valamint a tőkefedezeti elemet is magában foglaló, diverzifikált és kiegyensúlyozott nyugdíjrendszer, különösen akkor, amikor a nemzeti megtakarítások hosszú távú befektetésekbe történő átirányítása és újraallokálása a politikai célok között szerepel. Ezen túlmenően a jól megtervezett nyugdíjrendszerekhez automata mechanizmusok szükségesek, amelyek összehangolják az ellátásokat a gazdasági és a demográfiai realitásokkal. A rendszereknek fenntarthatóknak kell lenniük, és valamilyen szinten biztosítaniuk kell a járadékalapú rendszerek által nyújtott biztonságot.

Az országoknak a nyugdíjrendszerek diverzifikálásakor fokozatosan kell bevezetniük a tőkefedezeti rendszereket, különösen akkor, ha a tőkefedezeti befizetések részben vagy teljesen felváltják a meglévő felosztó-kirovó rendszert. A politikai döntéshozóknak gondosan fel kell mérniük az átmenet hatásait, ugyanis az további, rövid távú terheket róhat az államháztartásra, és növelheti a kockázatokat az egyének számára.

Az országok hatékonyabb pénzügyi ösztönzőket dolgozhatnak ki a nyugdíj-megtakarítások ösztönzésére

Az adóalapú és a nem adóalapú ösztönzők nyugdíj-megtakarításra ösztönözhetnek egy, az egyéneknek a teljes élettartam során befizetett adó csökkentése formájában nyújtott általános adókedvezmény révén, bár ez fiskális költségekkel jár. Az ösztönzők kidolgozásakor minden jövedelmi csoport nyugdíj-megtakarítási igényét és képességét figyelembe kell venni, és minimumkövetelményként adósemlegességet kell biztosítani a fogyasztás és a megtakarítások között.

Az adószabályoknak egyértelműnek, stabilnak, és minden nyugdíj-megtakarítási programra vonatkozóan konzisztensnek kell lenniük. Az adójóváírások, a fix adókulcsú adólevonások vagy a kiegészítő hozzájárulások alkalmazása elősegítheti az egyenlő adókedvezmények biztosítását az összes jövedelmi csoportra kiterjedően. Az adójóváírásokat alkalmazó országok fontolóra vehetik az adójóváírások visszatéríthetőségét és nyugdíjszámlákra való befizethetőségét. A nem adóalapú ösztönzők, különösen a fix összegű nominális támogatások, segítenek az alacsony keresetűek megtakarításainak növelésében. Az „EET” adórendszert (a nyugdíjalapba fizetett járulékok adómentessége, a nyugdíjalapok által elért jövedelem és árfolyamnyereség adómentessége és a természetes személyeknek fizetett nyugdíjak adóztatása) alkalmazó országoknak fenn kell tartaniuk a halasztott adózási struktúrát, a pénzügyi ösztönzők bevezetését fontolgató országoknak pedig meg kell vizsgálniuk fiskális kapacitásaikat és demográfiai trendjeiket.

A beszédett díjaknak a nyugdíj-megtakarítások kezelési költségeivel való összehangolása jobb közzétételt, hatékonyabb árképzési szabályozásokat és strukturális megoldásokat kíván meg

A nyugdíjszolgáltatások biztosítása különféle költségekkel jár, többek között adminisztrációs és a befektetési tevékenységekhez kapcsolódó költségekkel, amelyeket a tagok és a munkáltatók fizetnek meg. Ezek a költségek nagymértékben befolyásolhatják a felhalmozott nyugdíj-megtakarítások végső értékét. Egyes nyugdíjrendszerek, például a több választási lehetőséget biztosító rendszerek ráadásul költségesebbek is lehetnek.

Az átláthatóságot javító intézkedések elengedhetetlenül fontosak, de önmagukban nem elegendők a költségek és a díjak összehangolásához. Akkor működnek a leghatékonyabban, amikor árképzési szabályozások és strukturális megoldások támasztják őket alá. A nettó hozam maximálása érdekében a politikai döntéshozók és a szabályozó hatóságok is tehetnek intézkedéseket, például teljesítmény-összehasonlítást alkalmazhatnak, vagy a befektetési költségeket szorosabban a portfólió teljesítményéhez köthetik.

A nemzeti szinten jelentős befektetési intézmények irányítási és befektetési módszerei hasznos útmutatóul szolgálhatnak a szabályozói keretrendszerek megerősítéséhez

Számos nemzeti szinten jelentős befektetési intézmény rendelkezik közös vonásokkal és szolgál evidenciául a jó irányítási és befektetési módszerekre. A kormánytól független szabályozási és jogi keretrendszerrel rendelkeznek; befektetési politikájukat világosan meghatározott célkitűzések vezérik; felügyelőtestületük az illetékes hatóságok és a tagok felé is elszámolással tartozik; irányítási rendszerük, befektetés- és kockázatkezelésük pedig átlátható, hogy elszámoltathatóak legyenek a különböző érdekeltek felé.

Ezek az intézmények teljesítmény-célkitűzéseiket a küldetésük szempontjából határozzák meg, és a teljesítményt e hosszú távú cél alapján, nem pedig egy piaci referenciaérték alapján mérik. Az egyéni számlákat vezető intézmények preferált stratégiáját a céldátumalapok és az életciklusalapok jelentik. A hosszú távú hozamstratégiák talán jobb hozamot biztosítanak, de magasabb a kockázata annak, hogy a tagok számára nem áll majd elegendő pénz rendelkezésre a nyugdíjba vonulásukkor.

Az automatikus funkciók, az alapértelmezett opciók, az egyszerű tájékoztatás és választási lehetőségek, a pénzügyi ösztönzők és a pénzügyi képzés jobb nyugdíjhelyzetet teremt

A pénzügyi ismeretek alacsony szintje és az előítéletek következtében az emberek nem megfelelő nyugdíjdöntéseket hozhatnak.

Bizonyos mechanizmusok alkalmazásával, mint például az automatikus beléptetéssel és a hozzájárulások összegének automatikus növelésével kiaknázható a tehetetlenségi erő a nyugdíjrendszerek inkluzívabbá tételéhez és a hozzájárulási szintek növeléséhez. Azok számára, akik nem tudnak, vagy nem akarnak hozzájárulási rátát, nyugdíjbiztosítót, befektetési stratégiát vagy nyugdíjba vonulás utáni időszakra szóló befektetési terméket választani, jó szolgálatot tehetnek az alapértelmezett opciók.

Számos egyéb eszköz is rendelkezésre áll a döntéshozatal megkönnyítésére, többek között: webes alkalmazások, az opciók leszűkítése és az összehasonlítások megkönnyítése, valamint pénzügyi ösztönzők. A nyugdíjjal kapcsolatos tájékoztatók egyszerű szavakkal közvetíthetik a kulcsfontosságú információkat, a pénzügyi képzési szemináriumok és a pénzügyi tanácsadások pedig segíthetnek az embereknek az információk megértésében.

A nyugdíjkorhatár, a progresszív állami nyugdíjak és az adószabályok terén alkalmazott nagyobb fokú rugalmassággal ellensúlyozható a rövidebb várható élettartammal rendelkező népességcsoportok hátrányos pénzügyi helyzete

Az alacsony társadalmi-gazdasági osztályokba tartozó személyek rövidebb várható élettartammal rendelkeznek a magasabb társadalmi-gazdasági csoportba tartozóknál. Ők pénzügyileg hátrányos helyzetbe kerülhetnek, ha a munkában töltött éveikhez képest rövidebb időt töltenek nyugdíjban, és alacsonyabb „hozamot” kapnak a tőkefedezeti nyugdíjforrásokba befizetett hozzájárulások után. Az állami nyugdíjak és az adószabályok segíthetnek e hátrányos helyzet bizonyos fokú ellensúlyozásában.

A növekvő várható élettartam fényében a nyugdíjrendszerek fenntarthatóságának javítását célzó politikáknak figyelembe kell venniük a különböző társadalmi-gazdasági és nemi csoportokba tartozókra gyakorolt hatást is. Általánosságban hosszabb időt kell majd munkában tölteni, de erre nem biztos, hogy minden csoport képes lesz. A nyugdíjkorhatár terén biztosított nagyobb rugalmasság jelenti a kulcsot a jobb nyugdíjhelyzethez minden csoport számára, illetve annak biztosításához is, hogy az alacsonyabb társadalmi-gazdasági osztályok nyugdíjas korukban ne legyenek büntetve az alacsonyabb várható élettartamuk miatt.

Az özvegyi nyugdíjak továbbra is fontos szerepet játszanak, de nem korlátozhatják a munkavállalás ösztönzését, és nem segíthetik elő az egyedülállótól a házastársak felé történő újraelosztást

Az özvegyi nyugdíjak még mindig szükségesek az életszínvonal kiegyenlítéséhez a házastárs halálát követően. Az özvegyi nyugdíjban részesülőknek azonban nem kellene állandó özvegyi nyugdíjra jogosultnak lenniük a nyugdíjkorhatár elérése előtt. Ehelyett átmeneti juttatásokkal kellene segíteni az új helyzethez való alkalmazkodást.

Az özvegyi nyugdíjak költségét internalizálni kellene az egyes házastársak, vagy legalább az összes házastárs között. Egy költségvetés-semleges reform esetén ez azt jelenti, hogy az egyedülálló nyugdíjszintje magasabb lesz, mint egy házasságban élő, özvegyi nyugdíjban részesülő személyé.

A korábbi házastársak nem lehetnek jogosultak, mivel nincs aktuálisan kiegyenlítendő fogyasztásuk. A nyugdíjra való jogosultság megosztása bizonyos előnyökkel jár, bár néhány ország a házastársak külön kezelését részesíti előnyben, többek között a nemek közötti egyenlőség elősegítése érdekében.

© OECD

Ez az összefoglalás nem hivatalos OECD fordítás.

Ez az összefoglalás abban az esetben másolható, ha megemlítsre kerül az OECD szerzői joga és az eredeti kiadvány címe.

A többnyelvű összefoglalások az eredetileg angol ill. francia nyelvű OECD kiadványok kivonatos fordításai.

[Olvassa el a teljes angol nyelvű verziót az OECD online könyvtárában, az OECD iLibrary-n!](#)

© OECD (2018), *OECD Pensions Outlook 2018*, OECD Publishing.

doi: 10.1787/pens_outlook-2018-en